

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3752/2022
13.12.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Гордана Б. Вујисић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Прота Стеван Поповић“ са седиштем у Чумићу, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Крагујевцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против решења Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1427/22 од 16.06.2022. године, у седници одржаној 13.12.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ решење Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1427/22 од 16.06.2022. године и предмет враћа другостепеном суду на поновно одлучивање о жалби тужене.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 1336/20 од 08.12.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезана је тужена да тужиљи на име накнаде штете због неисплаћене накнаде за стручно усавршавање за период од 12.12.2017. године до 11.12.2020. године, исплати износ од 24.603,66 динара, са законском затезном каматом од 02.08.2021. године, до исплате и износ од 2.977,14 динара на име обрачунате законске затезне камате од доспећа сваког појединачног месечног износа разлике зараде до дана вештачења 01.08.2021. године. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи плати трошкове поступка у износу од 77.084,15 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1427/22 од 16.06.2022. године, одбачена је, као недозвољена жалба ББ, директора тужене изјављена против пресуде Основног суда у Крагујевцу П1 1336/20 од 08.12.2021. године.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији на основу члана 408. и члана 420. став 3. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), Врховни суд је утврдио да је ревизија тужене основана.

Из списка произлази да је по тужби тужиље, ради накнаде штете због неисплаћене накнаде за стручно усавршавање, након изјашњења Државног правобранилаштва, Одељења у Крагујевцу, да није законски заступник тужене школе, тужену школу заступао директор тужене. Против пресуде Основног суда у Крагујевцу П1 1336/20 од 08.12.2021. године, жалбу је изјавио директор тужене.

Другостепени суд је оцењујући дозвољеност изјављене жалбе, закључио да је жалба коју је поднео за тужену ББ, директор тужене, изјављена од стране неовлашћеног лица, са образложењем да је тужена школа, чије се финансирање обезбеђује из буџета Републике Србије, јавна установа коју по закону заступа Државно правобранилаштво у смислу члана 11. Закона о правобранилаштву, због чега је исту одбацио, као недозвољену, применом члана 389. став 1. ЗПП.

По оцени Врховног суда, основано се наводима ревизије указује да је у поступку пред другостепеним судом учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези са чланом 379. став 1. и 378. став 3. ЗПП.

Надлежности Државног правобранилаштва утврђене су чланом 11. до 18. Закона о правобранилаштву („Службени гласник РС“ бр 55/2014). Сходно члану 11. став 1. и 2. тог Закона Државно правобранилаштво заступа Републику Србију у правним поступцима пред судовима, арбитражама, органима управе и другим надлежним органима, када Република Србија има положај странке или умешача о чијим правима и обавезама се одлучује у том поступку, а може на основу посебно датог пуномоћја заступати у поступку пред судовима, арбитражама, органима управе и другим надлежним органима и друга правна лица чији је оснивач Република Србија. Државно правобранилаштво заступа на основу закона, јавне установе чије се финансирање обезбеђује из буџета Републике Србије, у правним поступцима у којима учествује као странка или умешач о чијим имовинским правима и обавезама се одлучује у том поступку, што је другостепени суд имао у виду ценећи дозвољеност изјављене жалбе, међутим, другостепени суд је пропустио да цени да ли је оснивач тужене Република Србија, што је један од услова који мора бити испуњен.

Уколико је оснивач тужене локална самоуправа, другостепени суд је пропустио да цени дозвољеност ревизије са становишта правилне примене члана 52. Закона о правобранилаштву, којим је регулисана надлежност правобранилаштва аутономне покрајине и правобранилаштва јединице локалне самоуправе. Осим тога, другостепени суд није имао у виду и члан 126. Закона о основама система образовања и васпитања („Службени гласник РС“, бр. 88/2017 ... 129/2021) којим је прописана надлежност и одговорност директора установе, између осталог и обављање послова у складу са законом и статутом установе (став 4.) и стим у вези, на који начин је предвиђено заступање и представљање тужене основним општим актом установе (Статутом основне школе).

Са напред наведених разлога, другостепено решење је морало бити укинито и предмет враћен другостепеном суду на поновно одлучивање о изјављеној жалби.

У поновном поступку другостепени суд ће, имајући у виду напред наведено, поново ценити дозвољеност изјављене жалбе, уз правилну примену одредаба парничног поступка и материјалног права и донети закониту и правилну одлуку.

Са напред наведних разлога, применом члана 415. став 1. у вези члана 420. став 3. и 6. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић